

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 540/2015
15.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Споменке Зарић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужиље С.С. из К., чији је пуномоћник Л.П., адвокат из К., против туженог Здравственог центра у Кладову, чији је пуномоћник М.Т., адвокат из К., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3577/14 од 13.11.2014. године, у седници одржаној 15.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3577/14 од 13.11.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3577/14 од 13.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 212/13 од 14.05.2014. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између припадајуће и исплаћене плате по основу накнаде штете исплати за октобар 2009. године, март, април, мај, август и септембар 2010. године, као и фебруар, март, април, мај и јун 2012. године износе ближе одређене у изреци пресуде са каматом; ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиље надлежном Фонду пензијског и инвалидског осигурања, Заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање израчуна и уплати разлику до пуног износа допириноса за наведени период; ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име парничних трошкова плати 39.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3577/14 од 13.11.2014. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и

потврђена пресуда Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову ПП 212/13 од 14.05.2014. године у ставу првом и другом изреке; ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 83.266,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о ревизији туженог применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суда је нашао да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, побијаном пресудом одлучено је о захтеву тужиље, која је у радном односу код туженог на пословима стоматолошке сестре, за накнаду штете због мање исплаћене зараде за октобар 2009. године и одређене месеце у 2010. и 2012. години. Међутим, уз ревизију, тужени је доставио пресуде у којима је одлучивано о накнади штете због мање исплаћене зараде запослених у стоматолошкој служби при домовима здравља, али за ранији период, односно период пре 2009. године. Како у приложеним пресудама није одлучивано о захтевима запослених у истом временском периоду као и у овој парници, то значи да нема идентичне чињеничне и правне ситуације у којој су судови доносили различите одлуке. Стога нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер нема потребе за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 08.08.2012. године, са захтевом за накнаду штете због мање исплаћене зараде у укупном износу од 146.842,15 динара, што је вредност предмета спора.

Како вредност предмета спора не прелази законски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**